

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **M. H.**, zast. Mgr. Martinem Hamplem, advokátem se sídlem Dvůr Králové nad Labem, Palackého 741, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2016, č. j. KUKHK-4168/DS/2016/GL, **t a k t o :**

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Trutnov (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“), ze dne 11. 11. 2015, čj. sp. zn. 2015/5735/SPR/CHAB, čj. 132811/2015, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a v jeho průběhu zjištěné skutečnosti. Uvedl, že žalobce se dopustil přestupků tím, že porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, když dne 10. 8. 2015 ve 14:12 hod. na silnici č. III/3012 v obci Úpice - Radeč u čp. 200, okr. Trutnov, řídil motorové vozidlo značky Ford C-Max, registrační značky ..., a při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v uvedené obci stanovené obecnou úpravou provozu na 50 km/h o 20 km/h a více. Silničním radarovým rychloměrem schváleného typu RAMER 7CCD v. č. 0088/92, zabudovaným ve služebním vozidle Policie České republiky (ověřovací list č. 216/14 platný do 22. 10. 2015), byla jím řízenému vozidlu naměřena rychlost jízdy 76 km/h. Po zvážení odchylky měřicího zařízení +/- 3 km/h, tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 73 km/h, což je nejméně o 23 km/h více, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Dále, když dne 7. 8. 2015 v 16:49 hod. na silnici č. I/16 v obci Chotěvice, okr. Trutnov, ve vzdálenosti 80,8 m od silničního laserového rychloměru obsluhovaného hlídkou Policie ČR nacházející se u čp. 130 ve směru jízdy na obec Trutnov řídil motorové vozidlo značky Ford C-Max, registrační značky ..., a laserovým měřičem rychlosti schváleného typu MicroDigiCam LTI (v. č. UX 08454, ověřovací list č. 8012-OL-70260-14), byla jím řízenému vozidlu naměřena rychlost 84 km/h. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši +/- 3 km/h, byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 81 km/h, což je o 31 km/h více, než je stanovena nejvyšší dovolená rychlost v uvedené obci.

Zjištěné skutečnosti označil žalovaný za prokázané, neboť to, že obviněný překročil rychlost jízdy v obci opakovaně o 20 km/h a více, bylo řádně ve správním spise zadokumentováno – oznámením přestupku Policií (spis – list č. 1 až 8 a 13 až 21), včetně fotodokumentace (spis – list č. 6 až 7, 12, 16 a 19) a videozáznamu (spis – list č. 21), výpisem z karty vozidla (spis – list č. 9), výpisem z evidenční karty řidiče (spis – list č. 10 až 11) a protokolem o ústním jednání ze dne 11. 11. 2015 (spis – list č. 30 až 31), předmětné vozidlo bylo v obou případech zastaveno a totožnost řidiče (obviněného) byla ověřena dle OP č. ... a dle RP č. ...

V reakci na odvolací námitky žalovaný uvedl, že jsou totožné s námitkami vznesenými při ústním jednání před orgánem I. stupně, který na ně reagoval v odůvodnění svého rozhodnutí, a žalovaný se s tímto odůvodněním ztotožnil. Doplnil, že o identifikaci motorového vozidla značky Ford C-Max, registrační značky ..., se kterým žalobce překročil rychlost, neexistují žádné rozumné pochybnosti, neboť z pořízených důkazních prostředků Policií ČR, tj. z fotodokumentace, z oznámení přestupku, z úředních záznamů a z dalších podkladů ve spise založených (viz spis – list č. 4, 9, 17, 22, 29 a 30) vyplývá, že se vždy jedná o motorové vozidlo značky Ford C-Max, registrační značky ..., a to bez ohledu na to, že u přestupku Policie ČR ve svém oznámení přestupku mylně uvedla osobní motorové vozidlo, neboť v daném případě bez ověření kategorie vozidla (např. v technickém průkazu), nelze rozeznat, zda se jedná o kategorii M1 nebo N1, když vozidla značky Ford C-Max obou kategorií mají identický vzhled. V projednávané věci u předmětného přestupku přitom nemůže mít vliv to, zda žalobce rychlost překročil osobním či nákladním motorovým vozidlem.

Žalovaný označil názor žalobce, že kovové předměty měly ovlivnit výsledek měření u radarového snímku ze dne 10. 8. 2015, za irrelevantní, neboť v případě tzv. reflexe by mělo měřené vozidlo nesprávnou polohu na pořízeném snímku, což nemá

(viz spis – list č. 12). V případě přerušení svazku paprsků při měření by ani k pořízení snímku nedošlo vlivem chyby měření a v případě odrazu paprsků od uváděných kovových předmětů (branka se sloupky, elektrorozvaděč), které jsou stacionární, by musela být logicky změřena nulová rychlost.

K námitce týkající se snímku mapy poukázal žalovaný na to, že správní orgán I. stupně k chybně vyznačenému bodu na mapě nepřihlédl. Odmítl se rovněž vyjadřovat k úvahám žalobce o včasném zastavení vozidla a reakční době zasahujícího policisty a žalobce, neboť se jedná o ničím nepodloženou spekulaci. Přitom tato námitka nemůže jakkoliv ovlivnit kalibrovaným a ověřeným měřicím zařízením naměřenou rychlost vozidla.

Závěrem se žalovaný zabýval výší a druhem sankce v daném případě a označil ji za přiměřenou a odpovídající porušení předmětných povinností stanovených právními předpisy. Uvedl, že žalobci byla uložena sankce - pokuta ve výši 5.000,- Kč, tedy na horní hranici zákonného rozpětí spáchaného přestupku, a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců, tedy na horní hranici zákonného rozpětí spáchaného přestupku. Při ukládání druhu sankce a její výměry bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohybkům a k osobě pachatele, které je zřejmé ze spisového materiálu a z odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně. Současně správní orgán při stanovení výše pokuty vycházel z tzv. absorpční zásady. V daném případě je rovněž nepochybné, že žalobce spáchal opakovaně během 12 jdoucích kalendářních měsíců přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalovaný zdůraznil nebezpečnost jednání žalobce, který porušil hrubým způsobem právní předpisy tím, že výrazným způsobem překročil dovolenou rychlost v obci. Jedná se o nepřímý úmysl, neboť s ohledem na výše uvedené věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem (zde překročení maximální povolené rychlosti vozidla), a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Na druh a výměru sankce má dále vliv, zda jde o osobu dosud za přestupek nepostiženou nebo známou příslušnému správnímu úřadu pro časté opakování uvedených protiprávních jednání (recidiva). Správní orgán přihlédl k osobě obviněného, přičemž přihlížení k předchozím přestupkům obviněného je ve smyslu předmětného ustanovení nesporně přihlížením „k jeho osobě“.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně. Má za to, že byl rozhodnutím žalovaného přímo krácen na svých právech a oprávněných zájmech.

K přestupku, jehož se měl dopustit dne 10. 8. 2015, žalobce namítl, že ve spisovém materiálu, konkrétně v oznámení o přestupku a dalších dokumentech, je automobil, jímž měl být přestupek spáchán a který byl předmětem kontroly, označen jako osobní. Jak ovšem vyplývá z technické dokumentace k předmětnému vozidlu, která je rovněž součástí spisu, je automobil žalobce popsán jako nákladní automobil skříňový. Žalobce proto poukázal na rozpor ve spisovém materiálu, kdy není dostatečně identifikováno vozidlo, jímž měl být přestupek spáchán. Vozidlo má být identifikováno tak, aby nebyly důvodné pochybnosti o jeho identitě. Správní orgán

navíc sám připustil, že příslušný policejní orgán, resp. kontrolu provádějící policista, při identifikaci vozidla pochybil.

Dále namítl, že z radarového snímku kontrolovaného vozidla vyplývá, že se v radarovém svazku nachází několik kovových předmětů, které mohly ovlivnit výsledek měření. Jedná se konkrétně o branku včetně kovových sloupků a dále elektrorozvaděč. Jde přitom o předměty, od nichž se mikrovlnný svazek vysílaný měřicím zařízením odráží a ovlivňuje tak výsledek měření. Jedná o předměty, které se v okamžiku pořízení snímku nacházely na úrovni vozidla, aniž by byly vozidlem zacloněny, a je nutno považovat za vyloučené, že by se od nich paprsek emitovaný měřicím zařízením neodrazil.

K přestupku ze dne 7. 8. 2015 žalobce upozornil na shodné pochybení v označení vozidla, jako v případě přestupku ze dne 10. 8. 2015, tedy ani v tomto případě nebylo dostatečně identifikováno vozidlo, jímž měl být přestupek spáchán.

Dále žalobce uvedl, že z oznámení o přestupku vyplývá, že měl při spáchání přestupku jet ve směru na Trutnov. Na screenshotu mapy, která je součástí spisového materiálu a který si správní orgán sám opatřil, je však předmětné vozidlo zobrazeno ve směru jízdy opačným směrem. Je tedy zřejmé, že listiny ve spise si navzájem odporují v podstatné skutečnosti, jakým směrem kontrolované vozidlo jelo. Tuto skutečnost ostatně samotný správní orgán v napadeném rozhodnutí připouští.

Z uvedené listiny pak vyplývá i to, že mezi umístěným radarovým zařízením a kontrolovaným vozidlem byla v době změření rychlosti vzdálenost 81 metrů. Pokud žalobce uváží časovou odchylku od okamžiku změření rychlosti 84 km/h do okamžiku, kdy mu měl dát kontrolující policista znamení k zastavení, dospěl k názoru, že při takovéto rychlosti by nemohl včas na výzvu policisty zastavit vozidlo. Rychlost 84 km/h odpovídá přibližně 23 m/s, a pokud by policista dávající řidiči znamení k zastavení vozidla zareagoval na změřenou rychlost byť jen 3 sekundy po změření, urazil by obviněný dráhu o délce cca 70 metrů, přičemž dráha zastavení by při takovéto rychlosti musela činit přibližně dalších 60 metrů. Ze spisového materiálu však nevyplývá, že by vozidlo na výzvu policisty nezastavilo včas. Dle žalobce je tedy zjevné, že se kontrolované vozidlo nemohlo pohybovat rychlostí přesahující 80 km/h. Žalovaný se však těmito námitkami nezabýval.

K oběma přestupkům žalobce namítl, že ze žádného radarového snímku pořízeného v okamžiku tvrzeného překročení povolené rychlosti není identifikovatelná osoba řidiče a nelze tedy mít za prokázané, že přestupky spáchal žalobce. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, co se dělo s vozidlem od tvrzeného spáchání přestupku do úplného zastavení vozidla za účelem ztotožnění řidiče, tj. kde bylo vozidlo odstaveno, jakou trasou se k místu odstavení dostalo, a zejména zda po tuto dobu neztratili kontrolující policisté uvedené vozidlo z dohledu. Správní orgán neprovedl výslech kontrolu provádějících policistů, přičemž z listin dodaných policejním orgánem takové skutečnosti nevyplývají, proto je nutno považovat dokazování provedené správním orgánem za neúplné a nedostatečné. Skutečnost, že byl žalobce ztotožněn po zastavení vozidla a je zachycen na fotografiích pořízených po zastavení vozidla, nesvědčí nikterak o tom, že to byl žalobce, kdo kontrolované vozidlo řídil v okamžiku pořízení radarového snímku, neboť na radarovém snímku není osoba řidiče vůbec rozpoznatelná.

Uložené sankce ve výši samotné horní hranici považuje žalobce za zcela neadekvátní a odůvodněné spíše emotivní snahou o exemplární trest navzdory nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu. Tomu nasvědčuje dle jeho názoru i údaj na spisovém obalu přestupkového spisu, kde bylo ještě před samotným nařízením jednání uvedeno, že správní řízení bylo ukončeno uložením pokuty a zákazu činnosti. Je tedy zjevné, že správní orgán byl rozhodnut o potrestání žalobce ještě před zahájením dokazování, a důkazy svědčící ve prospěch žalobce nebral stejně jako žalovaný vůbec v potaz.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námítky zopakoval některé argumenty uvedené již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce týkající se posouzení snímku z radarového měřiče dodal, že k rušivým reflexím může dojít pouze v případě, že se tyto předměty nacházejí mezi radarovou hlavicí a měřeným vozidlem, což nebyl tento případ. Překážka mezi rychloměrem a měřeným vozidlem by se totiž projevila nesprávnou pozicí vozidla ve snímku, k čemuž v tomto případě nedošlo. V případě tzv. reflexe by mělo měřené vozidlo nesprávnou polohu na pořízeném snímku, což nebylo zjištěno (viz spis – list č. 12). K námitce dostatečné identifikovatelnosti osoba na pořízeném snímku, žalovaný uvedl, že z fotografie vyhotovené po zastavení vozidla je průkazné, že žalobce po zastavení vozidla byl v obou případech řidičem vozidla, byl ztotožněn na základě předloženého OP č. ... a ŘP č.... K námitce týkající se směru jízdy měřeného vozidla dodal, že mapa založená na listu č. 23 byla vyhotovena v rozporu s oznámením, avšak měla pouze dokumentovat zastavenost území, tzn. že se měřené vozidlo skutečně nacházelo v obci. Žalovaný má zato, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti včetně posouzení závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné a odpovídající zjištěným skutečnostem, jakož i závažnosti projednávaného protiprávního jednání.

Při jednání před soudem zástupce žalobce odkázal na žalobu a v ní uvedené žalobní body. Petit uvedený v žalobě zůstal v tom směru, že žádá zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a přiznání nákladů řízení, nikoliv upuštění od uložených sankcí.

Žalovaný se z jednání omluvil.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že rozhodnutím orgánu I. stupně ze dne 11. 11. 2015, čj. sp. zn. 2015/5735/SPR/CHAB, čj. 132811/2015, byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 v návaznosti na porušení ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu.

Prvního přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 10. 8. 2015 ve 14:12 hod. na silnici č. III/3012 v obci Úpice - Radeč řídil motorové vozidlo značky Ford C-

Max, registrační značky ..., a při řízení tohoto vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, neboť silničním radarovým rychloměrem byla jím řízenému vozidlu naměřena rychlost jízdy 76 km/h, po odečtu tolerance odchylky v měření mu tak byla naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy 73 km/h, tj. o 23 km/h více, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Druhého přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 7. 8. 2015 v 16:49 hod. na silnici č. I/16 v obci Chotěvice ve směru jízdy na obec Trutnov řídil motorové vozidlo značky Ford C-Max, registrační značky ..., a jím řízenému vozidlu byla naměřena rychlost 84 km/h, po odečtu tolerance odchylky v měření mu tak byla naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy 81 km/h, tj. o 31 km/h více, než je stanovená nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci. Za oba přestupky mu byla uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,- Kč.

Proti zmíněnému rozhodnutí orgánu I. stupně podal žalobce odvolání ze dne 24. 11. 2015, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Ustanovení stanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/hod. a více nebo mimo obec o 30 km/hod. a více. Ustanovení § 18 téhož zákona ve svém odst. 4 stanoví, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/hod. Za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se ve smyslu téhož § 125c odst. 4 písm. e) uloží pokuta od 2.500,- Kč do 5.000,- Kč a dle jeho odst. 5 zákaz činnosti až do šesti měsíců.

Dle ustanovení § 12 přestupkového zákona se při určení druhu sankce a její výměry přihlídnou k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek poškozen v disciplinárním řízení.

V první žalobní námitce žalobce namítal, že vozidlo nebylo ani u jednoho z projednávaných přestupků identifikováno tak, aby nebyly důvodné pochybnosti o jeho identitě, neboť bylo označeno jako osobní, avšak z technické dokumentace k vozidlu žalobce vyplývá, že jde o vozidlo popsané jako nákladní automobil skříňový. S touto námitkou se krajský soud neztotožnil.

Z listin založených ve správním spise, tj. z fotodokumentace, z oznámení přestupku a z úředních záznamů jednoznačně vyplývá, že se v obou případech jednalo o motorové vozidlo značky Ford C-Max, registrační značky ..., což je sama o sobě identifikace dostatečná. Jestliže Policie ČR v oznámení přestupku a v jednom z úředních záznamů nesprávně uvedla, že se mělo jednat o motorové vozidlo osobní, byl tento omyl správními orgány zcela logicky vysvětlen tím, že bez ověření kategorie vozidla např. v technickém průkazu, nelze vždy na první pohled rozeznat, zda se jedná o vozidlo kategorie M1 (osobní) nebo N1 (nákladní), neboť vozidla značky Ford C-Max obou kategorií mají v podstatě identický vzhled (rozdíl je pouze v některých detailech - zabudování přepážky, folie, počet míst k sezení a tomu odpovídající počet bezpečnostních pásů). O identifikaci motorového vozidla, se kterým žalobce překročil

rychlost, tedy že šlo o vozidlo značky Ford C-Max, registrační značky ..., tedy žádné důvodné pochybnosti nevznikají.

Další námitky žalobce směřovaly proti správnosti měření rychlosti. Namítal, že kovové předměty nacházející se v radarovém svazku (branka, kovové sloupky a elektrorozvaděč) mohly ovlivnit výsledek měření, dále pak dovozoval výpočtem ze vzdálenosti mezi radarovým zařízením a kontrolovaným vozidlem, reakčních dob policistů i řidiče měřeného vozidla, že při změřené rychlosti nad 80 km/hod. by nemohl včas na výzvu policisty vozidlo zastavit.

Pokud jde o závěry ohledně správnosti způsobu měření rychlosti, krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, neboť se s nimi ztotožňuje. K radarovému snímku na č. listu 7 správního spisu žalovaný správně konstatoval, že k rušivým reflexím může dojít pouze v případě, že se kovové předměty nacházejí mezi radarovou hlavicí a měřeným vozidlem. Jak je zřejmé ze snímku pořízeného při zdokumentování přestupku dne 10. 8. 2015 (č. listu 7 správního spisu), branka, kovové sloupky i elektrorozvaděč se nacházely až za měřeným vozidlem. Jak vyplývá i z návodu k měřicímu zařízení RAMER 7CCD, překážka mezi rychloměrem a měřeným vozidlem by se projevila nesprávnou pozicí vozidla ve snímku, k čemuž v tomto případě nedošlo. To bylo ověřeno správním orgánem za pomoci pomůcky pro vyhodnocení měření vydané výrobcem radaru (viz záznam o vyhodnocení snímku radarového měřiče po přiložení vyhodnocovací šablony na č. listu 12 správního spisu).

Krajský soud se ztotožňuje i se stanoviskem správních orgánů k žalobcem provedenému výpočtu rychlosti vozidla na základě reakčních dob a vzdálenosti mezi radarovým zařízením a měřeným vozidlem. Aby totiž vůbec mohly být na základě takového výpočtu učiněny nějaké relevantní závěry, musely by být zcela přesným a nepochybným způsobem identifikovány a specifikovány všechny potřebné údaje pro takový výpočet včetně právě přesných reakčních dob policistů i řidiče (žalobce). To však pouhým odhadem zjistit nelze a proto správnost či nesprávnost měření takovýmto nepřesným a nadměrně nejistým způsobem prokazovat možné není.

Žalobce tak nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškolenými policisty neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, resp. že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 7CCD (v prvním případě) a MicroDigiCam (ve druhém případě), jejichž spolehlivost byla ověřena ověřovacím listem Českého metrologického institutu (rovněž založeny ve správním spise). Výrobní čísla použitých rychloměrů se shodují s číslem rychloměrů, k nimž byly doloženy platné ověřovací listy. Z ničeho nevyplývá, že by proškolení policisté použili měřicí zařízení v rozporu s návodem k obsluze, neboť ti ho jen nastavili do požadované pozice a zapnuli jej. Policista provádějící měření nemůže funkci zařízení nijak ovlivnit. Pokud by však nebyl dodržen návod k obsluze, rychloměr by vůbec rychlost projíždějícího vozidla neznamenal. Judikatura správních soudů přitom za těchto okolností akceptuje, že nemůže dojít k chybnému měření, pokud se na displeji měřícího přístroje neobjevila tzv. chybová zpráva; v takovém případě by navíc ke změření rychlosti vůbec nedošlo, což by se následně projevilo i ve výstupu z měření v záznamu o přestupku.

V další námitce žalobce poukázal na rozpor v listinách, když z oznámení přestupku vyplývá, že měl při spáchání přestupku jet ve směru na Trutnov, avšak na screenshotu mapy je předmětné vozidlo zobrazeno ve směru jízdy opačným směrem.

Krajský soud ověřil, že směr jízdy měřeného vozidla u přestupku spáchaného dne 7. 8. 2015 je popsán v podkladech sepsaných policejní hlídkou provádějící kontrolu stejně jak v oznámení přestupku, tak v úředním záznamu, a to „v obci Chotěvice ve směru na Trutnov“, další údaje pak i v záznamu o přestupku (č. listu 19 správního spisu). Ve správním spise je pak založena mapa, resp. screenshot mapy předmětného místa (č. listu 23), kterou vyhotovil následně správní orgán dne 29. 9. 2015 a na níž jednotlivými body označil stanoviště radarového měřiče a měřené vozidlo, a to (jak na vyhotovené mapě uvedl) „na základě oznámení přestupku ze dne 7. 8. 2015“. Je tedy zřejmé, že do mapy správní orgán vyznačil měřené vozidlo v rozporu s podklady, které obdržel od Policie ČR, neboť tak, jak je vyznačil, by nejelo ve směru na Trutnov. Sám správní orgán I. stupně tuto nesprávnost připustil a vysvětlil ve svém rozhodnutí důvod, proč mapu vůbec vyhotovoval, tj. že ji pořídil z důvodu dokumentace zastavenosti území, aby ověřil, že se měřené vozidlo skutečně nacházelo v obci. Dle krajského soudu tak jde o zjevnou nesprávnost v zaznamenání předmětného údaje správním orgánem z jinak jednoznačných podkladů zpracovaných kontrolující policejní hlídkou, v nichž je uvedeno, kde byl umístěn radarový měřič, v jaké vzdálenosti od něho byla rychlost předmětnému vozidlu změřena a jakým směrem vozidlo jelo, což jinak zpochybněno nebylo. Uvedená chyba správního orgánu I. stupně proto sama o sobě důvodné pochybnosti o spáchání předmětného přestupku nevzbuzuje.

Dále žalobce namítal, že z radarových snímků není identifikovatelná osoba řidiče a že proto nelze mít za prokázané, že přestupky spáchal. Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil.

V oznámení přestupků sepsaných na místě policejní hlídkou je v obou případech kromě v úvodu vyplněných osobních údajů o řidiči (tj. žalobci) výslovně uvedeno, jakého přestupkového jednání se řidič (tj. žalobce) dopustil. U přestupku ze dne 10. 8. 2015 je uvedeno „řídil výše uvedený řidič výše uvedené vozidlo ... kdy vozidlu byla naměřena rychlost jízdy 76 km/hod.“. U přestupku ze dne 7. 8. 2015 je uvedeno obdobně „řídil uvedený řidič uvedené vozidlo, byla mu naměřena rychlost jízdy 84 km/hod“. V obou případech sepsané oznámení žalobce podepsal a u přestupku ze dne 7. 8. 2015 v kolonce umožňující vysvětlení řidiče uvedl, že mu „nebylo sděleno, jak byla rychlost změřena, nebylo sděleno, jaké zařízení bylo použito, kdy a kým bylo kalibrováno, kdo přístroj obsluhoval, zda byl proškolen“ a dále, že má „vážné pochybnosti o správnosti provedeného měření“.

Z uvedeného vyplývá, že po zastavení vozidla krátce po změření jeho rychlosti byl policejní hlídkou ztotožněn jako jeho řidič žalobce (předložil občanský a řidičský průkaz), přičemž ten poté, co mu bylo sděleno, jakého přestupkového jednání se dopustil, neuváděl nic v tom smyslu, že by vozidlo neřídil. S takovým tvrzením přišel poprvé až při ústním jednání u správního orgánu dne 11. 11. 2015, tedy cca 3 měsíce po spáchání přestupků, přestože by bylo lze očekávat, že takovou zcela zásadní skutečnost sdělí ihned po zastavení policejní hlídkou. Dokonce ani poté, co

mu bylo správním orgánem oznámeno zahájení správního řízení a ani po předvolání k ústnímu jednání nic takového neuvedl, naopak zvolil si pro správní řízení právní zastoupení a v komunikaci se správním orgánem I. stupně prostřednictvím tohoto zástupce se soustředil pouze na žádost o odročení jednání, čemuž bylo vyhověno, a teprve při ústním jednání dne 11. 11. 2015 vznesl obecnou námitku, že z pořízených fotografií není dostatečně identifikovatelná osoba obviněného.

Je tedy zřejmé, že až do zmíněného ústního jednání žalobce sám v pozici řidiče viněného z předmětného přestupkového jednání vystupoval. Navíc vůbec neuvedl (a to ani nyní v žalobě), kdo tedy vlastně měl předmětné vozidlo při změření jeho rychlosti, tj. bezprostředně před jeho zastavením hlídkou, řídit a jakým způsobem se v tak velmi krátkém časovém úseku mezi změřením rychlosti vozidla a jeho zastavením policejní hlídkou s někým jiným za volantem vyměnil, když při zastavení vozidla seděl na místě řidiče on sám. Tuto jeho námitku o „nedostatečné identifikovatelnosti osoby řidiče z pořízených fotografií“, která tak de facto zůstala pouze v obecné poloze, považuje krajský soud za účelovou a za popsané situace by byl výslech policistů provádějících předmětnou silniční kontrolu k otázce identifikace osoby řidiče zcela nadbytečný.

Poslední žalobní námitkou žalobce brojil proti sankcím uloženým na samotné horní hranici a označil je za zcela neadekvátní a odůvodněné pouze emotivní snahou o exemplární trest navzdory nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu.

Z rozhodnutí správních orgánů plyne, že žalobci byla za spáchané dva přestupky uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč (při zákonném rozpětí 2.500,- Kč až 5.000,- Kč) a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců (při zákonném rozpětí od jednoho do šesti měsíců), tedy na horní hranici zákonného rozpětí. Ustanovení § 12 zákona o přestupcích obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní orgán povinen přihlédnout při stanovení druhu a výměry sankce. Správní orgán je tak povinen zabývat se při ukládání sankcí podrobně všemi hledisky, které zákon předpokládá, odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a uvést, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši ukládané sankce a že právě uložená výše odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.

Správní orgán I. stupně se odůvodněním uložených sankcí zabýval na straně 6 rozhodnutí, kde uvedl, že jednání žalobce vyhodnotil jako závažné vzhledem k hrubému porušení pravidel silničního provozu (výrazné překročení povolené rychlosti), k tíži žalobce pak vyhodnotil skutečnost, že se dopouští obdobných přestupků překročení povolené rychlosti opakovaně (z evidenční karty řidiče vyplývá, že v období 3 let již celkem šestkrát). Žádnou okolnost, která by snižovala závažnost žalobcova jednání, neshledal (žalobce však neuvádí, co mělo být jako polehčující okolnost zohledněno). Závěr správního orgánu I. stupně žalovaný potvrdil a doplnil, že při stanovení výše pokuty bylo současně vycházeno z tzv. zásady absorpční, jejíž podstata tkívá v absorpci sazeb u sbíhajících se deliktů, přičemž použití této zásady má místo při stanovení konkrétní výměry úhrnné sankce při spáchání více přestupků.

Pokud platná právní úprava obsahuje pro uložení sankce určité rozmezí, je správnímu orgánu při vyměřování konkrétní její výše dána možnost správního uvážení. Při tomto uvážení nesmí samozřejmě postupovat svévolně, ale musí respektovat základní principy, které ve správním právu platí. V daném případě uložil

správní orgán sankce na horní hranici zákonného rozpětí z toho důvodu, že se žalobce obdobných přestupků dopouští opakovaně, že šlo o výrazné překročení rychlosti (tj. hrubé porušení pravidel silničního provozu) a současně že šlo o uložení úhrnného trestu za 2 přestupky. Nutno podotknout, že recidivní jednání obecně je nutno chápat jako závažný protispolečenský jev, neboť z opakování protiprávního jednání lze soudit, že předchozí postihy svůj účel nesplnily a pachatele od spáchání protiprávního jednání nového neodradily. Nutno tedy nutno uzavřít, že správní orgány v daném případě při stanovení sankcí nepřekročily zákonné meze správního uvážení, nepostupovaly svévolně a nestanovily je vzhledem k okolnostem případu ani v nepřiměřené výši.

Krajský soud uzavírá, že za shora popsané situace neshledal důvod k pochybnostem o správním orgány zjištěném skutkovém stavu. Shromážděné podklady v dané věci, které byly popsány výše, lze považovat za dostatečné k tomu, aby na jejich základě bylo možno učinit závěr, že žalobce spáchal za vinu mu kladené přestupky.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

pokračování

11

28A 2/2016

Hradec Králové 23. únor 2017

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně